

har fået ansættelse hos en arbejdsgiver, der er villig til at deltage i præmiebetalingen, medens denne ventetid i rådets forslag er fastsat til et halvt år.

ad § 11, stk. 2. Der er ikke fra nogen af parterne fremkommet indvendinger imod den foreslåede ændring af denne bestemmelse.

ad § 13. Der er ikke fra nogen side rejst indvending mod det foreslåede nye stykke til denne paragraf.

ad § 19, stk. 4. Dette ændringsforslag har ikke givet anledning til bemærkning fra nogen side.

ad forslaget's overgangsbestemmelser. Fra funktionærernes side var man betænkelig ved den foreslåede overgangsbestemmelse, idet man var tilbøjelig til at antage, at pensionskasserne i vidt omfang ville bibeholde den gamle regel i § 9, stk. 2, 1. punktum, og hvis dette blev tilfældet, ville der gå lang tid, inden den nu foreslåede ændring ville få større betydning.

Efter rådets formening vil virksomhederne dog næppe i større omfang benytte sig af denne overgangsbestemmelse, og man mener iøvrigt, at en sådan overgangsbestemmelse er nødvendig, idet man i modsat fald ville gennemtvinge en vis tilbagevirkende kraft for lovændringen.

Der var herefter på mødet fra alle sider enighed om, at det ikke ville være muligt at nå videre gennem fortsatte forhandlinger mellem de repræsenterede organisationer, og at man derfor nu måtte betragte disse forhandlinger som afsluttede.

Der var endvidere enighed om, at sagen herefter måtte fremsendes til handelsministeriet med et referat af forhandlingerne.

Der blev sluttelig herfra rejst spørgsmål om, hvorvidt de repræsenterede organisationer nu måtte ønske sagen gjort til genstand for en kommissionsbehandling, og denne tanke vandt tilslutning fra arbejdsgiverorganisationerne, medens funktionærorganisationerne fandt, at sagen nu af handelsministeren kunne forelægges på rigsdagen uden kommissionsbehandling.

Idet man herved forelægger ministeriet sagen, skal man med hensyn til ændringen af lovens § 9, stk. 3 yderligere bemærke følgende:

Som ovenfor nævnt var rådets forslag til parterne om ændrede regler for adgang til kontant udbetaling af udtrædelsesgodtgørelser udformet således, at man herfra mente, at det var muligt, at såvel funktionærernes som arbejdsgivernes repræsentanter kunne acceptere det.

Da det imidlertid har vist sig, at det foreslåede kompromis mellem parternes tidligere tilkendegivne synspunkter ikke har kunnet vinde tilslutning fra begge sider, vil rådet for sit vedkommende mene, at en enklere og bedre løsning af det omhandlede problem vil være, at man opgiver den foreslåede forskellige behandling af den del af godtgørelsen, der hidrører fra medlemmets bidrag, og den del, der hidrører fra virksomhedens bidrag, og nøje følger den gældende lovs bestemmelser på dette punkt, således at ændringen af lovens § 9, stk. 3 begrænses til, at ordene „50 pct. af“ udgår, hvorved bestemmelsen herefter vil give ret til kontant udbetaling af udtrædelsesgodtgørelsen, hvis denne er mindre end 1 års pensionsgivende lønning, medens grænsen hidtil har været $\frac{1}{2}$ års pensionsgivende lønning.

I en pensionskasse af gennemsnitstypen vil denne regel medføre, at et i pensionskassen i normal alder optaget medlem (25 år) vil have ret til kontant udbetaling af sin